

การบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนนโยบายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย
ในกรุงเทพมหานคร

Integration government and private sectors to drive policy industry thai
tourism in Bangkok

อริย์รัช มิลินจรรณพงษ์* ณัฐวัฒน์ สิริพรวุฒิ** สติธย์ นิยมญาติ** กมลพร กัลยาณมิตร**

Arituch Milinjaroonpong* Nattawat Siriphornwut** Satit Niyomyaht**

Kamolporn Kalyanamitra**

รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์

มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี*

Doctor of Public Administration (Public Administration)

Faculty of Political Science Bangkokthonburi University*

Received January 09, 2024 Revise April 11, 2024 Accepted 09 April, 30, 2024

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพ -มหานคร (2) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร และ (3) ศึกษาแนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน จำนวน 20 คน ใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก ข้อมูลที่เก็บได้มาทำการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร กรุงเทพ -มหานครเป็นเมืองแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีความเจริญ ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม ด้านการเมือง และด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ร้านอาหารหลากหลาย (2) ปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร มีดังนี้ 1) การจราจร 2) ภาษา 3) ราคาสินค้า 4) รถแท็กซี่ 5) การบริการของพนักงาน 6) สภาพแวดล้อม 7) ความปลอดภัย 8) การบริการทางการเงินตามลำดับ และ (3) แนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร มีดังนี้ 1) มีการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) การจัดทำโครงการ 2) การสนับสนุนงบประมาณ 3) การให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม 4) การประชาสัมพันธ์ 5) การดำเนินงานร่วมกัน 6) การประสานความร่วมมือ 7) การร่วมระดมความคิด 8) การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน 2) มีการส่งเสริมสนับสนุนแนวทางป้องกันภัย ได้แก่ 1) ด้านความปลอดภัยในชีวิต 2) ด้านความปลอดภัยในทรัพย์สิน 3) ด้านสาธารณสุข 4) ด้านการคมนาคม และ 3) ส่งเสริมให้ชุมชนสามารถพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ 1) ชุมชนพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอย่างมี

ส่วนร่วม 2) ชุมชนสร้างความภาคภูมิใจ 3) ส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน 4) มีการท่องเที่ยวที่หลากหลาย
5) สร้างระบบบริหารจัดการการท่องเที่ยว และ 6) พัฒนาการท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร

คำสำคัญ: การบูรณาการ การขับเคลื่อน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย กรุงเทพมหานคร

Abstract

The objectives of this study were: (1) to study the conditions of driving Thai Industry Policy tourism in Bangkok Metropolis, (2) factors affecting the conditions of the driving the Thai tourism industry policy in Bangkok Metropolis and (3) to investigate guidelines for use in the integration of government and private sectors for purposer of driving policy industry Thai tourism industry poliey in Bangkok Metropolis.

The research was qualitative. The sample consisted of 4 groups of key informants: public sector private sector sector Number of people: and civil dociety sertor tataling 20 people. The interview form scripts were used as semi-structured as a research tool. The collected data was analyzed by analysis content.

The results of the study were as follows (1) conditions of the driving of Thai tourism industry policy industry Thai tourism in Bangkok, it can be said that Bangkok Metropolis quality tourist destination city: That is, Bangkok is economically, technologically, socially, environmentally, culturally, and politically. Additionaltry there are attractive natural resources, Historical and cultural tourism attractions Furthermore, there are a wide variety of department stores, shops, and restaurants. (2) As regards the favorable to factors to the conditions of driving the Thai tourism industry policy in Bangkok are as follows: 1) traffic 2) language 3) product prices 4) taxis 5) employee service 6) environment 7) safety and 8) financial services. And (3) Concerning the guidelines for the integration of public and private sectors to drive the Thai tourism tourism industry policy in Bangkok Metropolis include the following: 1) tourism management planning focusing on: 1) project preparation, 2) budget support, 3) cooperation in organizing activities, 4) public relations, 5) joint operations, 6) coordination, 7) brainstorming, 8) infrastructure improvements. 2) Promoting and support ing disaster prevention measures, namely 1) safety in life 2) property safety 3) public health, 4) transportation. And 3) Encouraging communities to develop their learning centers so as to enable the community members to gain insight in to the sustainable tourism management. 1) The community should develop participatory tourism management, 2) Community study creates a sense of should have a wide variety of tourism pride 3) Promoting community tourism 4) There in this regard, efforts must be

made in the folling: tourism. And 5) Strengthening the tourism development of Bangkok Metropolis.

Keywords: Integration; Driving; Thai tourism industry; Bangkok.

บทนำ

เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด - 19 ที่เริ่มระบาดตั้งแต่ช่วงเดือนธันวาคม 2562 ที่ผ่านมา ทำให้การท่องเที่ยวโลกหดตัวอย่างหนัก การเดินทางระหว่างประเทศยังมีข้อจำกัด รวมทั้งมาตรการจำกัดการเดินทางเข้าออกระหว่างประเทศ ทำให้ส่งผลกระทบต่อจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยในช่วงที่ผ่านมาลดลงอย่างมากในรอบสิบกว่าปี แม้ว่าจะมีการฉีดวัคซีน เพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด - 19 แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อ ที่กลายพันธุ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจากสถิตินักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทยของปี 2564 (จำนวนยอดสะสมเบื้องต้น) (International Tourist Arrivals to Thailand 2021) (มกราคม - ตุลาคม) ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา พบว่าในปี 2563 มีจำนวนนักท่องเที่ยว 6,692,775 คน และในปี 2564 มีจำนวนนักท่องเที่ยวเพียง 106,117 คน ลดลงสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 98 ในช่วงที่ผ่านมา

โดยในช่วงปี 2561 - 2562 มีสัดส่วนคงที่อยู่ที่ร้อยละ 17.98 และ 18.21 ตามลำดับแม้ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวจะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี แต่ขณะเดียวกันในช่วงปี 2563 ที่ผ่านมามีประเทศไทยได้รับ ผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ซึ่งได้ส่งผลกระทบต่อภาคการท่องเที่ยวของ ไทยอย่างมาก โดยธุรกิจที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับภาคการท่องเที่ยวสูญเสียโอกาสในการสร้างรายได้ และส่งผลให้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยหยุดชะงัก โดยในปี 2563 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ของประเทศด้านท่องเที่ยวหดตัวลดลงจากปี 2560 ถึงร้อยละ - 63.92 ดังนั้น ในการบรรลุเป้าหมายสัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้านการท่องเที่ยวต่อผลิตภัณฑ์ มวลรวม ในประเทศเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยในช่วงปี 2561 - 2565 คิดเป็นร้อยละ 22 ทำให้ประเทศไทยต้องมี สัดส่วน GDP ด้านการท่องเที่ยวอย่างน้อยอยู่ที่สัดส่วนร้อยละ 22.92 ต่อ GDP รวมของประเทศ จึงจะ บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ นับเป็นประเด็นท้าทายอย่างยิ่งที่ประเทศไทยต้องรับมือจากความเสี่ยงที่จะ เกิดขึ้น โดยเฉพาะการดำเนินมาตรการผ่อนคลายเป็นมาตรการส่งเสริมเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจการท่องเที่ยว และการรองรับการแพร่ระบาดของโรคติดต่อร้ายแรงหรือโรคอุบัติใหม่ เป็นต้น

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยมีบทบาทความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นหนึ่งในรายได้สำคัญที่นำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศ กระแสเงินตราไหลเวียนในประเทศ การสร้างงาน และการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาคต่างๆ ของ ประเทศ อีกทั้งยังมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานของการคมนาคมและขนส่ง รวมถึงการค้าและการลงทุนที่ช่วยเพิ่มการขยายตัวและเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจของ ประเทศไทย อ้างอิงจากบัญชีประชาชาติด้านการท่องเที่ยว(TourismSatelliteAccount: TSA) ในปี พ.ศ. 2562 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศด้านการท่องเที่ยว (Tourism Gross

Domestic Product: TGDP) มากถึง 3,005,552 ล้านบาท หรือเท่ากับสัดส่วนร้อยละ 17.79 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gross Domestic Product: GDP) ดังนั้น เพื่อให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีการพัฒนาและกระจายผลประโยชน์ไปยังภาคส่วนต่างๆ ของประเทศได้อย่างต่อเนื่องและกว้างขวาง จึงจำเป็นต้องพัฒนาและจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ.2566 - 2570) ให้มีความสมบูรณ์ต่อเนื่องและทันต่อเหตุการณ์ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2566)

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 - 2570) มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาและขับเคลื่อนการท่องเที่ยวอย่างครอบคลุมและทั่วถึงภายในระยะเวลา 5 ปี คือ “การท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นคุณค่า มีความสามารถในการปรับตัว เติบโตอย่างยั่งยืนและ มีส่วนร่วม (Rebuilding High Value Tourism Industry with Resilience, Sustainability and Inclusive Growth)” โดยการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยในอนาคตนับจากนี้มุ่งเน้นไปที่การดำเนินการ เพื่อพัฒนาและยกระดับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีความเข้มแข็งต่อยอดการพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส ในการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับภาวะ ความปกติถัดไป (Next Normal) เพื่อการเติบโตอย่างครอบคลุม (Inclusive Growth) ด้วยการพัฒนาแบบองค์รวม (Holistic Approach) โดยจะเป็นการพลิกโฉมการท่องเที่ยวของไทย ไปอย่างสิ้นเชิง (แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2566 - 2570) โดยการสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย เพื่อให้ภาคการผลิตในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (Supply-side) มีความยืดหยุ่นพร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ สร้างความสมดุลระหว่างจำนวนนักท่องเที่ยวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติรวมถึงความสมดุลระหว่างนักท่องเที่ยวต่างชาติจากหลากหลายประเทศและผลักดันการท่องเที่ยวภายในประเทศ ตลอดจนกระจายความเจริญจากการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่เพื่อการเติบโตอย่างมีส่วนร่วม จากการท่องเที่ยวไทย (Inclusive Growth) ด้วยการส่งเสริมให้ใช้วัตถุดิบภายในประเทศและ มุ่งลดการรั่วไหลของรายได้ในภาคการท่องเที่ยว (แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2566 - 2570) นอกจากนี้ยังพัฒนาปัจจัยพื้นฐานของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้มีคุณภาพสูง (Quality Tourism) ปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวครอบคลุมโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภค สิ่งอำนวยความสะดวกและแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายที่จำเป็นต้องคำนึงถึงความยั่งยืนและความต้องการของนักท่องเที่ยวทุกกลุ่มและยังครอบคลุมไปถึงทักษะความรู้ ความสามารถและความเชี่ยวชาญของบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และการศึกษาด้านการบริการและการท่องเที่ยว รวมถึงกฎระเบียบและมาตรฐานต่างๆ ที่จะต้องยกระดับให้มีความทันสมัย มีคุณภาพสูงตามหลักสากล และมีการบังคับใช้อย่างเคร่งครัด (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2566)

กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงของประเทศไทย มีความเจริญทางด้านการค้า ธุรกิจการบริการ การคมนาคมขนส่ง และการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนา ด้านการจับจ่ายซื้อของ ศูนย์การค้าต่าง ๆ หรือสถานบริการกลางคืน เช่น พระบรมมหาราชวัง สยามสแควร์ ถนนข้าวสาร ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้อย่างมากมาย เป็นต้น ซึ่งเป็นที่รู้จักดีของทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงถือเป็นอุตสาหกรรมแห่งความหวัง ที่สร้างรายได้ให้กับประเทศไทยมากเป็นอันดับต้นๆ และมีความสำคัญโดยตรงต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอันส่งผลให้ความเป็นอยู่ของประชาชนในประเทศดีขึ้น การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแม้ว่าจะก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ

มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น มีการลงทุนและสร้างรายได้เข้าประเทศ แต่ก็ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม วิถีชีวิตของสถานที่นั้นๆ หากไม่มีการจัดการที่ดีในด้านการให้บริการและสร้างความประทับใจให้แก่ผู้มาเยือน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาเกี่ยวกับ “การบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนนโยบายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร” เพื่อเป็นการศึกษาแนวทางใหม่ๆ ในการนำนโยบายสู่การปฏิบัติและแผนการดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรมมีความเหมาะสมกับการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในยุทธศาสตร์แห่งชาติ อันจะส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ซึ่งจะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อประเทศชาติต่อไป อีกทั้งผู้เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว ส่งเสริมให้การท่องเที่ยวในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาแนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

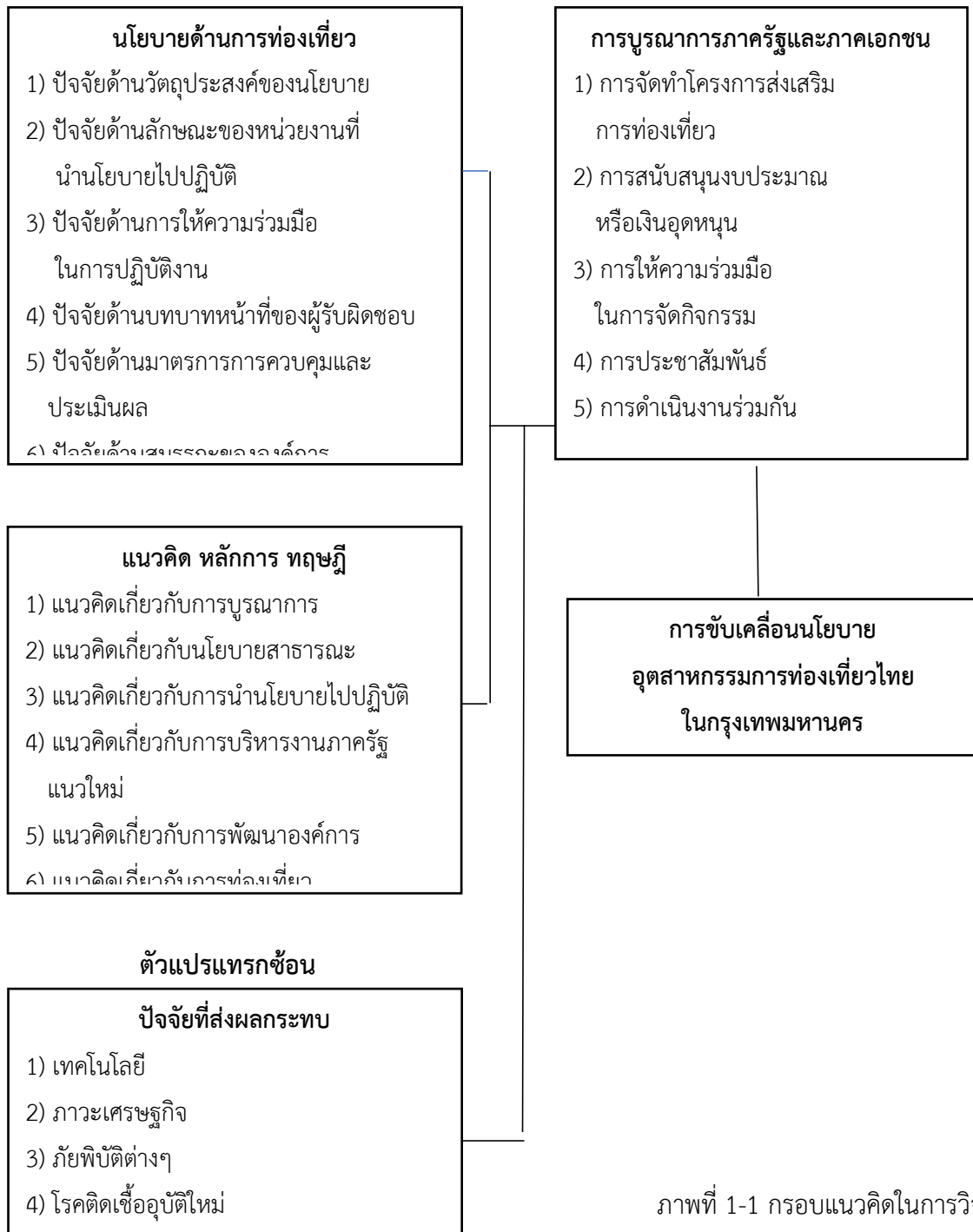
กรอบแนวคิดของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.1 นโยบายด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์ของนโยบาย 2) ปัจจัยด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ 3) ปัจจัยด้านการให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน 4) ปัจจัยด้านบทบาทหน้าที่ของผู้รับผิดชอบ 5) ปัจจัยด้านมาตรการการควบคุม และ ประเมินผล และ 6) ปัจจัยด้านสมรรถนะขององค์กร

1.2 แนวคิด หลักการ ทฤษฎี ประกอบด้วย 1) แนวคิดเกี่ยวกับการบูรณาการ 2) แนวคิดเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะ 3) แนวคิดเกี่ยวกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ 4) แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารงานภาครัฐแนวใหม่ 5) แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาองค์กร และ 6) แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

1.3 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบ ประกอบด้วย 1) เทคโนโลยี 2) ภาวะเศรษฐกิจ 3) ภัยพิบัติต่างๆ และ 4) โรคติดต่ออุบัติใหม่

1.4 การบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชน ประกอบด้วย 1) การจัดทำโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว 2) การสนับสนุนงบประมาณ หรือเงินอุดหนุน 3) การให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม 4) การประชาสัมพันธ์ และ 5) การดำเนินงานร่วมกัน

2. ขอบเขตผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีผู้ให้ข้อมูลหลักสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

กลุ่มที่ 1 หน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การท่องเที่ยวและกีฬา ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้ประสานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 2 หน่วยงานภาคเอกชน ได้แก่ บริษัทนำเที่ยว สถานประกอบการ ที่ให้บริการกิจกรรมการท่องเที่ยว และผู้ประกอบการโรงแรมและที่พัก จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ นักวิชาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญด้านการจัดทำยุทธศาสตร์ และการจัดการการท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน

กลุ่มที่ 4 ภาคประชาชน ได้แก่ นักท่องเที่ยว และประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่การท่องเที่ยว จำนวน 5 คน

ผู้วิจัยเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ(Key Informants) เพื่อการศึกษาโดยการสุ่มที่ไม่อาศัยความน่าจะเป็นทางสถิติด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และเนื่องจากเป็นการวิจัยโดยการศึกษาคณะกรณีด้วยวิธีการเชิงคุณภาพและการศึกษาเอกสาร จึงทำให้หน่วยของข้อมูลอยู่ในรูปของบุคคลและเอกสาร จึงจำเป็นต้องนำเป็นหน่วยของข้อมูล เพื่อให้สามารถเข้าถึงหน่วยของข้อมูลที่เป็นตัวแทนของหน่วยการวิเคราะห์ได้อย่างถูกต้องซึ่งกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 20 คน

ผลการวิจัย

จากการศึกษา การบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนนโยบายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ภาครัฐบาล ภาคเอกชน ภาคประชาชน จำนวน 20 คน ผู้วิจัยได้สรุปข้อค้นพบผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผลการศึกษาสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พบว่า สภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในระดับโลก ประกอบด้วยสถานที่สำคัญ ได้แก่ พระบรมมหาราชวัง วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) วัดอรุณราชวราราม ราชวรมหาวิหาร วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนารามราชวรมหาวิหาร พระที่นั่งอนันตสมาคม มีความเจริญทั้ง ด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม ด้านการเมือง และด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ เป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ร้านอาหารหลากหลายรูปแบบ สามารถสร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความเป็นธรรมสมดุลและยั่งยืน

2. ปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร มีดังนี้ 1) การจราจร เป็นปัญหาที่นักท่องเที่ยวประสบเมื่อเดินทางมายังกรุงเทพมหานคร ซึ่งการเดินทางที่ไม่สะดวกหรือความไม่คล่องตัวถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 2) ภาษา เนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างประเทศ 3) ราคาสินค้าไม่เหมาะสม เช่น แพงเกินไป ไม่เหมาะสมกับคุณภาพสินค้า รวมทั้งราคาไม่เป็นมาตรฐาน โดยแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันออกไป 4) ด้านแท็กซี่ เช่น รถแท็กซี่ไม่กมิตอร์หรือพูดจาไม่สุภาพ 5) การบริการของพนักงาน เช่น ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เต็มใจบริการ 6) สภาพแวดล้อม เช่น อากาศร้อน ชะเยา ฝุ่นควัน เป็นต้น 7) ความปลอดภัย เช่น บางสถานที่มีความเปลี่ยว มีข่าวอาชญากรรมบ่อยครั้ง และ 8) ปัญหาการบริการทางการเงิน เช่น ไม่มีบริการจ่ายเงินด้วยบัตรเครดิต ยูเนียนเพย์ อารีเพย์หรือ วิเซต ตามลำดับ

3. แนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

ตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ผลการศึกษาแนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พบว่า กรุงเทพมหานคร เมืองยิ้ม (Bangkok Smiles) ประกอบด้วย 1) ศิลปวัฒนธรรมของไทย 2) แม่น้ำเจ้าพระยาเป็นบ่อเกิดของวิถีชีวิต ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ตามแม่น้ำลำคลอง 3) การรับประทานอาหารและการใช้จ่ายใช้สอยงานฝีมือไทย อุตสาหกรรมในครัวเรือน 4) ด้านสุขภาพ ให้กับร่างกายและจิตใจ 5) ความคุ้มค่าสำหรับเงินและความทรงจำของนักท่องเที่ยวเป็นนโยบายสูงสุดของกรุงเทพมหานคร แนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานครควรมีการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) การจัดทำโครงการ 2) การสนับสนุนงบประมาณ 3) การให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม 4) การประชาสัมพันธ์ 5) การ

ดำเนินงานร่วมกัน 6) การประสานความร่วมมือ 7) การร่วมระดมความคิด 8) การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน นอกจากนี้กรุงเทพมหานครควรมีการส่งเสริมสนับสนุนแนวทางป้องกันภัย เพื่อให้นักท่องเที่ยวเที่ยวอย่างมีความสุข สนุกสนาน ไร้กังวล ได้แก่ 1) ด้านความปลอดภัยในชีวิต 2) ด้านความปลอดภัยในทรัพย์สิน 3) ด้านสาธารณสุข 4) ด้านการคมนาคม อีกทั้งส่งเสริมให้ชุมชนหลายแห่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมเพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน ได้แก่ 1) ชุมชนหลายแห่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมเพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน 2) ชุมชนสร้างความภาคภูมิใจ สร้างการรับรู้ให้แก่สังคมภายนอก และพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชน ในเรื่องการบริหารจัดการ การสื่อสาร การทำงานเป็นทีมที่มีคุณภาพ 3) ส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน การปรับตัวของชุมชนในการสร้างอัตลักษณ์และภาพลักษณ์ ทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น และเป็นการสร้างรายได้ให้คนในชุมชนอย่างทั่วถึง 4) มีการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางวัฒนธรรม นันทนาการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ 5) สร้างระบบบริหารจัดการการท่องเที่ยว ในการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว 6) กำหนดนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

ผลการศึกษาสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พบว่า สภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในระดับโลก ประกอบด้วยสถานที่สำคัญ ได้แก่ พระบรมมหาราชวัง วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร วัดเบญจมบพิตรดุสิตวนารามราชวรมหาวิหาร พระที่นั่งอนันตสมาคม มีความเจริญทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านเทคโนโลยี ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านวัฒนธรรม ด้านการเมือง และด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ เป็นรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีห้างสรรพสินค้า ร้านค้า ร้านอาหารหลากหลายรูปแบบ สามารถสร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความเป็นธรรมสมดุลและยั่งยืน สอดคล้องกับโชคทวีร์ อ้นถาวร (2561) ศึกษารูปแบบการพัฒนาแบบบูรณาการเพื่อความเป็นเลิศของตำบลเขาหิน อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ผลการวิจัยพบว่า 1) ในด้านสภาพการณ์ปัจจุบันของกิจกรรมพัฒนาแบบบูรณาการการพัฒนาเพื่อความเป็นเลิศของชุมชนตำบลเขาหิน อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา นั้น ผู้วิจัยพบว่า การพัฒนาแบบบูรณาการเพื่อความเป็นเลิศ ประกอบด้วย 4 ด้านหลัก ได้แก่ (1) การเมือง: ผู้นำชุมชนเน้นความสำคัญของการกระจายอำนาจและฉันทามติ ในขณะเดียวกันก็การทำงานตามนโยบายและกฎระเบียบต่างๆของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (2) สังคม: ประชาชนในตำบลเขาหิน โดยภาพรวมเป็นผู้รักสันติและมีความรักกันและกัน ผู้นำชุมชนและชาวบ้านช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของทุกคนในชุมชน (3) เทคโนโลยี: ผู้นำชุมชนและชาวบ้านโดยภาพรวมประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างเหมาะสม ในขณะเดียวกันก็สงวนรักษาภูมิปัญญาท้องถิ่นและวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมไว้อย่างมั่นคงและ (4) เศรษฐกิจ: ผู้นำชุมชนและชาวบ้านตื่นตัวและตระหนักถึงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจทั้งในและต่างประเทศและมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการวางแผนและ

การบริหารจัดการการผลิตและการตลาดเพื่อรายได้ที่ดีของชาวบ้านและตำบลเขาหินโดยรวม และสอดคล้องกับสนธิ บัญราศรี (2565) ศึกษารูปแบบการจัดการต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างยั่งยืนของ ชุมชนลำพะยา อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลาในอนาคต ผลการวิจัยพบว่า 1) การศึกษาการพัฒนาของผู้เชี่ยวชาญในการศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ อย่างยั่งยืนของ ชุมชนลำพะยา ควรสร้างการมีส่วนร่วมเพื่อให้ชุมชนสามารถได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยยกระดับทรัพยากรที่มีอยู่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สังคมและ วัฒนธรรมน้อยที่สุด โดย งามมทางเศรษฐกิจ ประโยชน์ที่ได้จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจะต้องรักษาทุนของสังคมไว้ งามมด้าน สิ่งแวดล้อมจะเน้นการรักษาเสถียรภาพของระบบนิเวศทั้งทางชีวภาพ และกายภาพจากการผลิต และการใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ งามมด้านสังคมจะต้องรักษาความมั่นคง ของสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งการลดความขัดแย้งในสังคมที่มีสาเหตุมาจากการผลิตและการใช้ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร ผล การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มี ผลต่อสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร มีดังนี้ 1) การจราจร เป็นปัญหาที่ นักท่องเที่ยวประสบเมื่อเดินทางมายังกรุงเทพมหานคร ซึ่งการเดินทางที่ไม่สะดวกหรือความไม่ คล่องตัวถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว 2) ภาษา เนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่ไม่ สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวต่างประเทศ 3) ราคาสินค้าไม่เหมาะสม เช่น แพงเกินไป ไม่เหมาะสมกับคุณภาพสินค้ารวมทั้งราคาไม่เป็นมาตรฐาน โดยแต่ละแห่งมีความแตกต่างกันออกไป 4) รถแท็กซี่ เช่น แท็กซี่ไม่กดมิเตอร์หรือพูดจาไม่สุภาพ 5) การบริการของพนักงาน เช่น ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เต็มใจบริการ 6) สภาพแวดล้อม เช่น อากาศร้อน ขยะ ฝุ่นควัน เป็นต้น 7) ความปลอดภัย เช่น บางสถานที่มีความเปลี่ยว มีข่าวอาชญากรรมบ่อยครั้ง และ 8) ปัญหาการบริการทางการเงิน เช่น ไม่มีบริการจ่ายเงินด้วยบัตรเครดิต ยูเนียนเพย์ อารีเพย์หรือ วี แซท ตามลำดับ สอดคล้องกับเอกชัย ชำนินา (2562) ศึกษาการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัญหา และอุปสรรค ที่มีผลต่อการเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านความมั่นคง และด้านการบริหารจัดการ ในปัญหาและ อุปสรรคที่เกิดขึ้น คือไม่มีการพัฒนา ไม่มีการส่งเสริม ไม่มีการสนับสนุนไม่เพิ่มประสิทธิภาพจากทุก ภาคส่วน เช่น การพัฒนาโครงสร้าง สภาพแวดล้อม สถานที่บริการ หรือการขับเคลื่อนขบวนการ การพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืนนั้นต้องมีการช่วยเหลือ ในทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นเอกชนและ ประชาชนให้มีการพัฒนาที่ต้องจัดการให้เกิด “ความสมดุล” ที่สำคัญอยู่ 4 มิติ กล่าวคือ มิติเจ้าบ้าน/ อุทยาน มิติผู้มาเยือน กลไกการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และมิติด้านคุณภาพการบริการ หากเรา วิเคราะห์อย่างลึกซึ้งถึงปัญหาการพัฒนาการท่องเที่ยวของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3. ผลการศึกษาแนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร

ผลการศึกษาแนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พบว่า กรุงเทพมหานคร เมืองยิ้ม (Bangkok Smiles) ประกอบด้วย 1) ศิลปวัฒนธรรมของไทย 2) แม่น้ำเจ้าพระยาเป็นบ่อเกิดของวิถีชีวิต ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ตาม แม่น้ำลำคลอง 3) การรับประทานอาหารและการจับจ่ายใช้สอยงานฝีมือไทย อุตสาหกรรมใน

ครัวเรือน 4) ด้านสุขภาพ ให้กับร่างกายและจิตใจ 5) ความคุ้มค่าสำหรับเงินและความทรงจำของนักท่องเที่ยวเป็นนโยบายสูงสุดของกรุงเทพมหานคร แนวทางการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อขับเคลื่อนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานครควรมีการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว ได้แก่ 1) การจัดทำโครงการ 2) การสนับสนุนงบประมาณ 3) การให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรม 4) การประชาสัมพันธ์ 5) การดำเนินงานร่วมกัน 6) การประสานความร่วมมือ 7) การร่วมระดมความคิด 8) การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน นอกจากนี้กรุงเทพมหานครควรส่งเสริมสนับสนุนแนวทางป้องกันภัย เพื่อให้นักท่องเที่ยวเที่ยวอย่างมีความสุข สนุกสนาน ไร้กังวล ได้แก่ 1) ด้านความปลอดภัยในชีวิต 2) ด้านความปลอดภัยในทรัพย์สิน 3) ด้านสาธารณสุข 4) ด้านการคมนาคม อีกทั้งส่งเสริมให้ชุมชนหลายแห่งสามารถพัฒนาเป็นแหล่งเรียนรู้เรื่องการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมเพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน ได้แก่ 1) ชุมชนพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วม 2) ชุมชนสร้างความภาคภูมิใจ 3) ส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน 4) มีการท่องเที่ยวที่หลากหลาย 5) สร้างระบบบริหารจัดการการท่องเที่ยว และ 6) พัฒนาการท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานคร สอดคล้องกับบุพชาติ ดวงดี (2560) รูปแบบการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อขับเคลื่อนการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่าง ยั่งยืนของจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1) ทรัพยากรท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดนนทบุรีได้แก่ แม่น้ำเจ้าพระยา ทรัพยากรทางวัฒนธรรม ได้แก่ โบราณสถานและวัดเก่าแก่ เช่น วัดเฉลิมพระเกียรติวรวิหารวัดมัถยิกาวา สวรรวิหารและศาลากลางจังหวัดหลังเก่า ทรัพยากรมรดก ได้แก่ ประเพณีลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์ ไทย-มอญ และงานวัฒนธรรมสองฝั่งเจ้าพระยามหาเจษฎาบดินทร์ทรัพยากรกิจกรรม ได้แก่ ท่องเที่ยว ตลาดน้ำและล่องเรือไหว้พระ 9 วัด ทรัพยากรบริการ ได้แก่ การบริการคมนาคมทางรถ เรือ และรถไฟ และสอดคล้องกับเอกชัย ชำนินา (2562) ศึกษาการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต ผลการวิจัยพบว่า หัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรม การสร้างความเชื่อมั่นและส่งเสริมการท่องเที่ยว นโยบายของรัฐบาลในการส่งเสริมการท่องเที่ยว กระแสการเติบโตของการท่องเที่ยวเฉพาะกลุ่ม เช่น การท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ การท่องเที่ยว ทางกีฬา ทางน้ำ การท่องเที่ยวด้วยเรือสำราญ และเรือยอร์ช การท่องเที่ยวผจญภัย การท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น ในการพัฒนาแนวทางในทุกๆด้าน เพื่อรองรับการเข้ามาท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศ เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาการบูรณาการภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อขับเคลื่อนนโยบายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ภาครัฐควรเป็นผู้กำหนดแผนพัฒนาการท่องเที่ยวทุกเขตในกรุงเทพมหานคร โดยมีการสำรวจทรัพยากรทางการท่องเที่ยวทุกเขตในกรุงเทพมหานครให้ครบทุกมิติและครบทุกเขต เพื่อป้องกันการกระจุกตัวของแหล่งท่องเที่ยว และเพื่อนำฐานข้อมูลดังกล่าวมาวางร่วมกันกับทุกภาคส่วนแบบบูรณาการ ตลอดจนภาครัฐควรสนับสนุนให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาร่วมพัฒนาทุกเขตในกรุงเทพมหานคร

2) ภาคเอกชนควรมีการรวมกลุ่มกันอย่างเข้มแข็งเป็นการสร้างมาตรฐานกลางในการบริการนักท่องเที่ยว และมีการควบคุมคุณภาพของสินค้าและบริการให้มีความเหมาะสมเป็นธรรม ตลอดจนร่วมแก้ไขปัญหาดังกล่าว ให้แก่นักท่องเที่ยว ทางกลุ่มผู้ประกอบการต้องมีการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวในบางเขตที่เกิดการกระจุกตัวมากเกินไป โดยการส่งต่อนักท่องเที่ยวไปยังแหล่งอื่นๆ ในเขตที่ใกล้เคียงกัน

3) ประชาชนทุกเขตในกรุงเทพมหานครควรร่วมมือกับทุกภาคส่วนในการอนุรักษ์ทรัพยากรที่สำคัญ ร่วมมือกันในการสืบทอดประเพณี วัฒนธรรม ที่สำคัญของทุกเขตในกรุงเทพมหานคร และควรปฏิบัติตนให้เป็นเจ้าบ้านที่ดีมีไมตรีจิตที่ดีต่อนักท่องเที่ยว ตลอดจนมีตัวแทนเข้าสู่กระบวนการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของทุกเขตในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นปากเสียงแทนประชาชนอย่างเป็นธรรม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1) ควรมีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน รวมถึงส่งเสริมเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิตชุมชน และพัฒนาสิ่งแวดล้อมแต่ละพื้นที่ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2) ควรมีมาตรการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับขนาดและศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว หากมีนักท่องเที่ยวมากเกินไปจะสร้างมลภาวะให้สภาพแวดล้อม เกิดปัญหาในเรื่องสถานที่จอดรถ ความแออัด และจะทำลายทัศนียภาพและเกิดความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือยกระดับอาชีพรายได้แก่ประชาชนและกระจายผลประโยชน์สู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างทั่วถึง

3) ควรส่งเสริมพัฒนาศักยภาพประชาชนในชุมชน ให้มีส่วนร่วม ร่วมมือในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม เป็นเจ้าบ้านที่ดี และสามารถให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวที่ได้เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษา โดยจัดกลุ่มตัวแปรใหม่ๆ ที่มีผลต่อการบูรณาการระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการขับเคลื่อนนโยบายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยในกรุงเทพมหานคร พร้อมทั้งการจัดกลุ่มคำถามเพิ่มเติมที่สามารถนำมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดผลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2) ควรมีการศึกษา ในสถานที่อื่นๆ ที่ต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อทราบข้อมูลที่น่าสนใจเพิ่มขึ้น มีการเพิ่มกลุ่มประชากรที่ใช้ในการสัมภาษณ์ให้ครอบคลุม หลากหลายกว่าเดิม เพื่อให้ทราบข้อมูลรวมทั้งมุมมองต่างๆ มากยิ่งขึ้น

3) ควรมีการศึกษา รูปแบบการตลาดและการประชาสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2566). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2566 –2570. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว.
- โชคชัย อ้วนอ้วน. (2561). รูปแบบการพัฒนาแบบบูรณาการเพื่อความเป็นเลิศของตำบลเขาหิน อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา. หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเพื่อ พัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์.
- บุพชาติ ดวงดี. (2560). รูปแบบการพัฒนาการเพื่อขับเคลื่อนการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืนของจังหวัดนนทบุรี. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ปีที่ 36 ฉบับที่ 6 พฤศจิกายน - ธันวาคม พ.ศ. 2560.
- สนธิ บุญยรัต. (2565). ศึกษาแบบการจัดการต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนของชุมชนลำพะยา อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลาในอนาคต. หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- เอกชัย ชำนินา. (2562). การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ต. วารสารมหาจุฬานาครธรรมศน์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 5 (กรกฎาคม 2562).l. 1